

F U N G U S

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE NEDERLANDSCHE MYCOLOGISCHE VEREENIGING

JAARVERSLAG 1939—'40

Het afgelopen verenigingsjaar is wel een zeer bijzonder geweest. En al heeft daardoor het mycologische leven ook niet de gewone aandacht van de leden gehad en moesten verschillende plannen onuitgevoerd blijven, de vereniging heeft toch ook reden tot vreugde, nu de bibliotheek bij de verwoestingen in Wageningen gespaard is gebleven. De aanwezige exemplaren Mededelingen en Fungus bij Veenman gingen echter verloren.

In de algemene ledenvergadering van 8 Juli 1939 legde de heer Oort het secretariaat neer en werd vervangen door mej. J. P. S. Smit. Wij bedanken den heer Oort voor alles wat hij als secretaris voor de vereniging heeft gedaan.

De plannen van de propagandacommissie voor enige excursies op dezelfde Zondag in October in verschillende streken van ons land, moesten door de omstandigheden en gebrek aan medewerking, onuitgevoerd blijven.

De ledenexcursie in de omgeving van Winterswijk kon doorgang vinden en werd gehouden op 14, 15 en 16 Oct. 1939 onder leiding van de heren Schweers en ten Houten. Het aantal deelnemers op die dagen varieerde tussen 12 en 25. Het aantal zwammen was niet groot, het weer niet fraai. De stemming had er echter niet onder te lijden.

Een tentoonstelling werd niet gehouden. Mededelingen werden niet uitgegeven.

Door den dood ontvielen ons de leden Botke en Beintema.

Het ledental onderging in het afgelopen jaar geen grote veranderingen.

Door de omstandigheden werd de ledenvergadering niet in Juli gehouden, maar op 21 Sept. in Apeldoorn.

Het nieuwe verenigingsjaar wordt niet onder gunstige omstandigheden ingezet. Laten wij echter met hoop en vertrouwen de toekomst ingaan.

Amsterdam.

J. P. S. SMIT

VERSLAG VAN DE LEDENVERGADERING OP 21 SEPT. 1940 IN HOTEL ZEELANDIA TE APELDOORN

Na de opening door den voorzitter worden de notulen van de vorige ledenvergadering voorgelezen en goedgekeurd evenals het jaarverslag van de secretaresse (zie dit nummer). De voorzitter wekt de aanwezige

leden op eraan mee te werken, dat zo min mogelijk leden voor de vereniging bedanken, die de tijdsomstandigheden als excuus voor hun bedanken gebruiken. Ook wekt hij hen op leden te werven. 't Goede voorbeeld geeft mej. de Lint met 4 nieuwe leden.

Het verslag van den penningmeester wordt goedgekeurd evenals diens begroting. Naar aanleiding hiervan ontstaat een discussie over de wenselijkheid van het omzetten van een deel van het Brakmanfonds in mycologische werken voor de bibliotheek. Hiervoor kan ook worden gebruikt de eventuele vergoeding, die de vereniging zal krijgen voor het verloren gaan van de bij Veenman in Wageningen aanwezig geweest zijnde exemplaren Mededelingen en Fungus. Dit verlies begroot de vereniging op f 2935,—. Het bestuur wordt gemachtigd één aandeel van het Brakmanfonds te gebruiken voor boeken.

In de commissie tot nazien van de rekening en verantwoording over het afgelopen jaar wordt mej. Smit vervangen door den heer v. Eyndhoven, die de benoeming aanneemt. De heer Klein blijft in de commissie.

Nu volgt een minder verkwikkelijke discussie naar aanleiding van het verslag van den bibliothecaris, die daarin moet constateren, dat een rondgaande portefeuille, na door enige leden te zijn doorgezonden, spoorloos verdwenen is. Deze portefeuille wordt gezonden aan enkele bestuursleden en de leden van de commissie voor het systematisch onderzoek van de fungi in Nederland en bevat enkele buitenlandse tijdschriften.

Het verslag van den redacteur van Fungus bevat als alle jaren een dringend beroep op medewerking.

De secretaresse is aan de beurt van aftreden, doch wordt herkozen. Bij de rondvraag komt mej. de Lint met het voorstel briefkaarten uit te geven met een paddestoelenvoorstelling voor propagandistisch doel. Zij biedt aan een tekening hiervoor te ontwerpen, wat gaarne wordt aanvaard.

De heren de Veye en Docters van Leeuwen zitten in het hoofdbestuur van de Ned. Nat. Hist. Ver., wat het contact met deze vereniging zeker ten goede zal komen.

Op 12 en 13 October zal een tweede ledenexcursie worden gehouden in Gorssel, ons allen welbekend van een geslaagde excursie enige jaren geleden.

Hierna sluit de voorzitter de vergadering.

J. P. S. SMIT.

MET DE N.M.V. OP EXCURSIE IN DE OMSTREKEN VAN APELDOORN 21—22 SEPT. 1940

De gelegenheid, om er eens een paar dagen onder gezellige kout en vriendschappelijk mycologisch debat op uit te trekken, om met elkaar in bos en veld op paddestoelenjacht te gaan, is door vele leden met beide handen aangegrepen. Zo verzamelden zich Zaterdagmiddag 21 September jl. dan ook een 40-tal op zwammenbuit beluste deelnemers in Apeldoorn, om daar in de omgeving met den bezielenden en toegewijden heer J. F. Vogel, bestuurslid van de plaatselijke afdeling der

N.N.V. als gids, enkele terreinen te verkennen en tegelijkertijd eens lekker door te waaien en op te frissen, ten einde de dagelijkse muizenissen een ogenblik te verbannen.

Het prachtige boscomplex „Berg en Bos”, doel van de eerste tocht, ontving het gezelschap na een korte busrit al spoedig aan zijn gastvrije poorten en het duurde maar even, of de troep spatte uit elkaar en de verschillende deelnemers sloegen onder geboomte en struikgewas duchtig aan het zwammen. De ene moeilijke paddestoelennaam na de andere schalde weldra met een bewonderenswaardige vlotheid door de lucht en penningmeester-schrijver Müller kwam handen tekort, om de vondsten op zijn blocnote bij te houden. Geen wonder, dat hij zelf later de meeste moeite had om uit zijn krabbels wijs te worden voor het opmaken van de inventarislijst. Maar, zoals meestal in dergelijke gevallen, luwde het na een stormachtig begin al vrij gauw en werden de nieuw-waargenomen soorten in steeds trager tempo door de zoekers aangekondigd.

Het hoofdzakelijk met naaldhout beboste terrein bleek trouwens, hoe veelbelovend de sappige mosbodem, de grazige padranden en druipendvochtige greppelkanten er ook uitzagen, mycologisch bekeken vrij eentonig te zijn, al werd dan ook de schaarste aan soorten dikwijls weer door het massaal optreden van de afzonderlijke vertegenwoordigers vergoed.

De heftige en leerzame, maar steeds in uiterst vriendschappelijke toon gehouden disputen, door verschillende lastige geslachten veroorzaakt, waarbij als steeds het resultaat omgekeerd evenredig met de intensiteit van woord en gebaar bleek te zijn, gaven herhaaldelijk een prettige afleiding en van alle kanten snelden de naar meer kennis dorstenden toe, wanneer men er weer een paar in een luidruchtige discussie gewikkeld zag. Bij het thuisbrengen van enkele twijfelachtige *Russula*-soorten bewees het „kristal van Huysman” (zie *Fungus* van Maart jl.) goede diensten, al waren helaas de gevallen legio, waarin het alleen maar aangaf, welke soort het niet was en dat gaf je, als niet-specialist in dat geslacht, toch vaak het gevoel nog niet veel verder te zijn. In ieder geval is er heel wat *Russula*-vlees met ijzersulfaat bewerkt en liet vooral de snel en frappant-duidelijk optredende donkergroene verkleuring bij *Russula xerampelina*, die daardoor alleen al uit de verwarrend-bonte verscheidenheid van dit genus tevoorschijn gebracht kan worden, niet na indruk te maken.

Hadden we iets dergelijks — bij voorkeur dadelijk de juiste soort aangevend — ook maar voor gordijnzwammen, vezelkoppen en meer van dat lastig spul!

Het was jammer, dat de tijd krapper en het weer slechter werd, naarmate de tocht uit een mycologisch oogpunt interessanter beloofde te worden, want nu kon in de vochtige, met allerhande loofhout begroeide leemkuil met zijn mooie verzameling wilde planten rondom de beide vennetjes, maar een vluchtig kijkje genomen worden, dat niettemin al een paar aardige dingen opleverde. Het zag er naar uit, alsof daar door goede snuffelaars menige interessante vondst gedaan zou kunnen worden. Voor de Apeldoornse natuurliefhebbers een plekje, dat ze ook mycologisch eens terdege in de gaten moeten houden!

Onder de opwekkende leiding van onzen gids werd nu door het natte

gezelschap de ietwat vochtig-trieste terugwandeling door het druipende bos aanvaard, een tocht, die bij velen herinneringen opwekte aan de waterige Reichswald-excursie bij Kleef in 1934. Maar degenen, die toen stiekem in de bus achter gebleven waren, om droge voeten te houden, waren nu tenminste ook van de partij!

Achteraf bleek de oogst van deze middag nog al mee te vallen en verschillende minder algemene soorten, zoals *Amanita porphyria* en *spissa*, *Lactarius hysginus*, *Cantharellus umbonatus*, *Eccilia rhodocylix*, *Inocybe sambucina*, *Pholiota flammans*, *Cortinarius anthracinus* en *croceocoeruleus*, *Paxillus panuoides* en *Gomphidius roseus* zijn toch zeker het vermelden wel waard .

In het hotel teruggekomen, bleken natje en droogje er vóór en na tafel bij de deelnemers recht goed in te vallen en de inwendige mens voelde zich blijkbaar al spoedig weer zodanig versterkt, dat de bekende, genoegelijke N.M.V. -stemming aldra teruggekeerd was. Het viel dan ook niet mee, om na afloop van de maaltijd nog even serieus te gaan vergaderen, maar de voorzittershamer werd zo vaardig gehanteerd, dat het

Foto J. P. S. Smit.

De deelnemers vóór den aanvang van de Loo-excursie

afwerken der verschillende agendapunten niet al te veel tijd in beslag nam. Veel gelegenheid om nog enkele vondsten wat nader te bekijken en literatuur of microscoop te raadplegen, was er daarna echter niet meer en ook de gebruikelijke, door de meesten zeer op prijs gestelde uitstalling van de oogst met de naamkaartjes erbij, moest ditmaal achterwege blijven. Voor velen stond trouwens in verband met 't logeren elders nog een wandeling door donker-Apeldoorn op het programma. De excursie naar het Kon. Park 't Loo werd den volgenden dag door prachtig weer begunstigd en dat was een buitenkansje, want het fraaie landgoed vertoonde zich nu met zijn nog schuchter prijkende herfsttinten in purper en oranje op zijn allermooist en het wandelen door de

stille lanen en langs de schilderachtige beekjes en vijvers werd daardoor alleen al van een zeldzame bekoring. De heren Vogel en Scheers beijverden zich dan ook het gezelschap naar de vele verrassend-mooie plekjes te voeren, welke niet alleen op mycologisch gebied, maar ook uit een oogpunt van aanleg en beplanting, zeer de moeite waard bleken.

Hoewel dit voor een weelderige paddestoelengroei zo bij uitstek geschikte terrein met zijn afwisselende bodemgesteldheid en gevarieerde vegetatie nog niet eens rijk aan zwammen bleek te zijn, leverden vooral de mals-bemoste open plekken, grazige wegtaluds en sappige gazons heel wat interessant materiaal op. Voor velen waren er zelfs verschillende onbekende dingen bij, zoals o.m. de in bundels groeiende, glimmend roodbruin gesteelde *Collybia acervata*, de sierlijke, maar weinig opvallende, krompotige *Mycena fagetorum* op beukebladeren, de aalglubberige, prachtig oranjegele *Hygrophorus laetus*, de in een somber geel met bruin maskeradepakje gestoken *Cantharellus lutescens*, de zeldzame enigszins Clitocybe-achtige, maar bruinsporige *Ripartites tricholoma* (in de oudere literatuur veelal *Paxillus tricholoma* genoemd), het parmantig op beukedoppen groeiende, bruine dwergje *Naucoria carpophila* (zie Fungus, Febr. 1934), de galbittere, ivoorkleurige *Cortinarius (Phlegmacium) cristallinus*, de nog slechts enige keren in ons land gevonden slijmig-gele, zeer slanke *Cortinarius (Myxadium) delibutus* (zie Fungus, Jan. 1935) en dan als neusje van de zalm de wel buitengewoon toevallig gevonden, uiterst zeldzame *Phylloporus (= Paxillus) rhodoxanthus*, waarover elders in dit nummer meer.

Met verschillende nog niet uitgepuuzelde soorten mee, een 150-tal tesamen, een oogst, die, hoewel gering in verhouding tot de overvloed, die het Park onder gunstige omstandigheden kan opleveren, toch alleszins de moeite van het zoeken loonde.

Zo werd de tocht door dit prachtige landgoed, waar de liefhebbers hun hart ook nog aan allerlei minder algemene varens en hogere planten en niet te vergeten aan tal van zeldzame boomsoorten konden ophalen, tot het hoogtepunt van het verblijf in Apeldoorn. Ongetwijfeld zullen hieraan, trouwens aan beide dagen, de meest aangename herinneringen door de deelnemers zijn meegenomen, twee dagen, in prettige en leerzame kameraadschap doorgebracht, waarvan het slagen behalve aan de onder deze omstandigheden niet geringe zorgen van het bestuur, mede aan de voortreffelijke leiding van den heer Vogel, die zijn tijd, moeite en terreinkennis onafgebroken ter beschikking van de deelnemers stelde, te danken is.

Aan hem in het bijzonder moge hier namens allen, die daarvan geprofi-teerd hebben, een woord van hartelijke dank gebracht worden. VEYE

VONDSTEN IN HET VERKOOLDE VEEN (in 't voorjaar van '40)

Aan den voet van den St. Jansberg te Mook (Plasmolen) begint een veenland, dat zich op Hollandsch grondgebied langs het Reichswald tot aan de Niers bij Gennep uitstrekt. In 1938 stond een klein gedeelte van dat veen in brand en den geheelen zomer kon men aan een klein wolkje blauwe rook zien, dat er wat smeulde. Het vuur zag men niet; dat woedde onder de oppervlakte. Ik heb iets soortgelijks eens medegemaakt

in Friesland, toen de spoordijk nabij Akkrum over geruimen afstand in brand stond. Het was verwonderlijk, dat men daar een staaf sonder moeite meters diep in den dijk kon duwen; het inwendige van den dijk was reeds asch geworden of gloorde. Gelukkig bestond de dijkskern onder het spoor uit deugdelijk zand. Eenige maanden lang smeulde het veen bij den Sint Jansberg ook onzichtbaar rustig door. Wij stonden eens op een afstand van een tiental meters naar een punt te kijken, waar de meeste rook ontwikkeld werd, toen mijne echtgenoot plotseling voelde, dat haar voeten warm werden. Het bleek, dat de schoenzolen reeds geschroeid waren. Toen ik dat brandje zag, heb ik mij nog niet voorgesteld, dat dat terrein later een rijke mycologische vindplaats zou worden. Dit is mij in den afgeloopen zomer van '40 duidelijk geworden, want wij hebben daar een ideale brandplek gekregen ter oppervlakte van een paar honderd vierkante meters. Die heeft nu reeds wat belangrijks opgeleverd, hetgeen U uit het volgende moge blijken.

De eerste vondsten, in begin Juni, waren al zéér frappant, eene verrassing in de ver-assching.

Prachtige rose roosjes te midden van het toen nog helgroene levermos dicht opeen, zelfs in gesloten kringen, die een middellijn van vijftig centimeter hadden. Bij het nader onderzoek bleek, dat ons medelid Smits deze zwam reeds van de Epser brandplekjes naar onze Arnheemsche tentoonstelling had gebracht ter opsiering van brandplek-associaties. Later had Mevrouw de Veye, de echtgenoot van onzen hoofdredacteur, nog eens het geluk dit aschroosje te plukken in verbrand-spoorslootveen te Markelo, in exemplaren zelfs ter grootte van anderhalve centimeter. Doch hier in het veen van den Sintjansberg werd een optimum bereikt met exemplaren van drie tot vier centimeter diameter. In dien topvorm is deze zwam een elegante Disco, een waardige tegenhanger van onze oranje bekerzwam. Maar nu de soortnaam, want zonder systematiek gaat de mycologie toch maar bezwaarlijk. Nu, die naam is hoogstwaarschijnlijk *Peziza rosea-lilacina Clements*. Dus een Amerikaan. Eene korte beschrijving staat in Seaver's bekende werk onder de „doubtful species”. Ik heb met Mr. Seaver nog hierover gecorrespondeerd, doch zonder nadere conclusie, hij kende ze niet. In de overige algemeene Discoliteratuur is ook geen andere meer bevredigende oplossing te vinden. Eene meer nauwkeurige beschrijving gelieve U in de a.s. „Mededeelingen” aan te treffen.

Dit licht carmijnroode aschroosje was in gezelschap van eene andere fraaie brandplekjeszwam nl. van *Omphalia Postii Fr.* Heloranje hoedjes op slanke witte stelen. Eene sierlijke verschijning, vol gratie en kleur zich afteekenend tegen het donkere veenkool. Een groote *Omphalia fibula*, zóó is de habitus. Rea zegt: „on charcoal heaps and boggy places”, welke voorwaarden van terrein hier beide vervuld zijn.

Deze oranje *Omphalia* heeft zich van Juni tot October gehandhaafd en het veen verlevendigd als zonneroosje.

Spoedig merkten wij in dit carboonveen op de mooie, belangrijke *Cantharellus carbonarius* Sehr. en later de roodbruine, zodenvormende *Spaerospora confusa* Cooke, die U eventueel terstond herkennen zult aan de kleur en aan de dicht op elkaar groeiende exemplaren. Ook dit bekerzwammetje was reeds bekend van de brandplekjes van het Epserbosch.

Eind Juni konden wij nog een aardig zwammetje uit dit veenland registreeren nl. *Peristomialis*¹⁾ *Marchantiae* Sommerfeldt, talrijk parasiterende op het bekende levermos. Het zijn wasgele of geelroze napjes, tot 3 mm middellijn en fijn versierd met een haarrandje. Die haartjes zijn eigenlijk de rafels van de opengescheurde dunnere top der vruchtlichamen. Het zijn driehoekige tandjes, die op *z  r* regelmatigen afstand van elkaar staan. Saccardo vermeldt als vindplaats „ad rivulos subalpinos Nordlandiae” en bedoelt daarmee Lapland, waarover Sommerfeldt heeft geschreven. Wanneer men nu bedenkt, dat het Noordelijke ijs ook tot hier is doorgedrongen, is de gevolgtrekking, dat dit franjebekertje een glaciaal relict sou kunnen zijn, wellicht niet al te stout. Of dit zwammetje nog in verband staat met de veenverkoling is ook nog een probleem ter oplossing. Het is echter zeker eene aanwinst van onze mycoflora en ik noodig de lezers van „Fungus” uit elders hiernaar uit te zien. In de a.s. Mededeelingen zal een nadere beschrijving van deze merkwaardigheid gegeven worden.

A. C. S. SCHWEERS.

ENIGE AARDIGE VONDSTEN IN DRENTE

Gedurende de maand Augustus had ik gelegenheid de omgeving van het biologisch station te Wijster, de woonplaats van Dr. W. Beyerinck, op mycologisch gebied te verkennen. Het is een groot voordeel rustig midden in een bepaald terrein te kunnen werken en microscopiseren, terwijl men maar buiten de deur behoeft te gaan om de zwammen ter plaatse te kunnen gadeslaan. Mijn ondervinding is, dat deze manier van doen verre te prefereren is boven 't meeslepen van een groot aantal zwammen, op een excursie gewonnen. Men kan vrijwel steeds vers materiaal terugvinden en bovendien de nodige aandacht aan de standplaats wijden. Dat wil niet zeggen, dat we ons exploratieterrein niet een enkele maal verder weg kozen, b.v. in het oude vochtige bos van de Klencke. Maar 't station is voor allerlei onderzoek ideaal gelegen, waar reeds op 't terrein ervan een flinke Sphagnumpoel voorkomt, omzoomd met berken en in de onmiddellijke nabijheid van een zeer gevarieerd vochtig bosje. Dennenbos is er aan een zijde iets hoger gelegen, achter deze bossen vinden we weer een (open) ven. Heide is er nog genoeg aan de voorkant van het huis en vooral enige minuten gaans in de richting van Spier en deze hei wisselt dan weer af met allerlei vennen (zie foto), grotendeels gevuld met Sphagnum, maar haast allemaal toch weer een beetje anders. Een bioloog en natuurminnaar kan slechts betreuren, dat ook hier, zoals overal in Drente, de ontginning grote vorderingen maakt en doet vrezan, dat er van dit hele fraaie gebied op den duur niet zo veel zal overblijven. Gelukkig zijn er in Drente vele reservaten, ten dele tamelijk dicht bij het station gelegen (b.v. Staatsbossen en Dwingelose hei).

¹⁾ Mijn dank aan coll. Zaneveld voor de determinatie van het geslacht (subgenus v. *Cyathicula*).

Foto W. Beyerinck.

Heiplas in de omgeving van Wijster (1938).
Groeiplaats van veenpaddestoelen.

Augustus was nat en koud. Opmerkelijk was een grote opbloei van zwammen in begin Augustus. Op overigens zeer droge terreinen (zoals in A'foort bij de pyramide v. Austerlitz) nam ik toen veel zwammen waar. Maar al spoedig, toen 't wat minder vochtig werd, was deze opbloei verdwenen en tot ver in September was de voorraad niet bijzonder rijk. Mogelijk kon dit in Drente ook worden toegeschreven aan de droge ondergrond, zoals Dr. Beyerinck constateerde, die wel een gevolg zal geweest zijn van de droge voorzomer en betrekkelijk droge winter. In en om de vennen echter was dit anders, en als de uitdrogende wind maar even plaats maakte voor een flinke regenbui stond het hier vol zwammetjes. Die Sphagnum-en hei-soorten zijn meestal van een klein kaliber. Het is de bedoeling om er enkele in deze bladzijden de revue te laten passeren, vooral de meest typische. Ik begin dan met de soorten in 't Sphagnum, dan die op de turf direct om de heipoeltjes heen, behandel vervolgens enkele vondsten op de hogere hei, om tenslotte met enkele bijzonderheden uit het bos te eindigen.

Een Collybia-tje, dat men vaak midden in 't Sphagnum massaal vinden kan, moeten we opvatten als *Coll. leucomyosotis Cooke and Smith* (zie foto). Het behoort tot een groep van *sterk naar meel ruikende* Collybia's, die niet zo gemakkelijk te onderscheiden zijn. De hoed is bruingrijs, in vochtige toestand tamelijk donker (vooral jonge exemplaren), hygrophaan en bij droog worden sterk verblekend, sterk gestreept. De steel is in vochtigen toestand kleurloos en glasachtig, bij opdrogen echter bruingrijs. Bovenaan de steel is deze meelachtig bestoven. De lamellen zijn wit tot lichtgrijs, dik en tamelijk ver uiteenstaand. Deze soort staat blijkbaar zeer dicht bij *Coll. misera Fr.*, die echter in bossen moet voorkomen. Volgens Lange zou de sporenvorm een onderscheid maken, bij

Foto de Veye.

Collybia leucomyosotis, in *Sphagnum* met dopheide en zonnedauw.

Coll. misera $\pm 7/3\frac{1}{2}$ μ en by *Coll. leucomyosotis* $\pm 7/4\frac{1}{2}$ μ . Het moet worden gezegd, dat een dergelijk verschil, afgezien van de standplaats, weinig overtuigend is, te meer daar Ricken, die *leucomyosotis* niet geeft, de sporen van *misera* „rundlich” noemt en Bresadola (*Iconografia*), die ook alleen *misera* af beeldt en wel op een manier, die zeer veel aan onze exemplaren doet denken, ook brede sporen van deze soort tekent. Het is dus met *Coll. misera* weer eens „misère”. Daar komt nog bij, dat Rea, die *leucomyosotis* wèl, maar *misera* niet opneemt, bij de eerste soort cystiden vermeldt. Onze exemplaren waren cystideloos, zoals ook Lange *leucomyosotis* opvat. En dus wordt onze naamgeving *Coll. leucomyosotis* Cke and Smith, sensu Lange (non Rea), terwijl 't niet onmogelijk lijkt, dat deze twee *Collybia*-soorten niet goed te onderscheiden zijn.

In 't *Sphagnum* vindt men ook gewoonlijk enige *Galera*'s. Nu Kühner ons het mooie werk: „Le genre *Galera*” geschenken heeft, is deze groep, die eigenlijk uit de twee genera *Conocybe* en *Galerina* bestaat, veel aantrekkelijker geworden,

Aan de vroegere *Galera sphagnum* (Fries ex Persoon) werd door Atkinson een soort *Galera tibiicystis* toegevoegd en Kühner neemt deze soort over. Het zou deze laatste soort *Galerina tibiicystis* Atk. zijn, waar de *Galera sphagnum* van Konrad et Maublanc (*Icones selectae*) betrekking op heeft, en inderdaad vertoonden mijn exemplaren, die ik

met Kühner determineerde, sprekende gelijkenis met de afbeelding van Konrad et Maublanc. De paddestoel is meer gelig dan de meeste andere Galera's, de hoed is sterk gestreept en veelal stompbultig. Karakteristieke cystidenvorm en andere micr. kenmerken laten verder een zekere determinatie toe. Ook kan men in deze vennen in 't Sphagnum vinden *Galerina paludosa* (Fr.), die duidelijke velumresten op de steel heeft, wat bij tibiicystis bij enigszins grotere exemplaren niet 't geval is. Soms vormen deze velumresten een duidelijk ringetje. Vervolgens is *paludosa* meer roodbruin gekleurd, en de hoed niet bultig, maar gebogen-uitgespreid en veel minder gestreept. De hele zwam is steviger dan tibiicystis en zou ook minder naar meel ruiken. Beide soorten zijn flinke Galera's, die tot 12 cM. hoog kunnen worden. Bij voortgezette studie zou 't lang niet onmogelijk zijn ook nog andere soorten in het Sphagnum te vinden, maar de genoemde drie worden door Kühner wel als de meest karakteristieke opgegeven, waarvan we dus twee aantreffen.

Verlaten we nu het Sphagnum, maar gaan we langs de zoom der vennen eens rondneuzen. Het valt ons op, dat hier een karakteristieke fungiflora bestaat, die wel sterk gebonden schijnt te zijn aan een bepaalde gordel (of misschien meerdere gordels) om de Sphagnumpoel heen. Op de naakte of schaars met *Erica*, *Rhynchospora*, *Drosera* begroeide turf bodem vinden we dan allereerst massaal *Psilocybe ericaea* Pers., die we hier met een sociologische term als karaktersoort konden bestempelen. Mycologisch ware 't niet ondenkbaar te spreken van een *Ps. ericetum*, zo karakteristiek schijnt deze soort voor die bepaalde standplaats te zijn, wat niet zeggen wil, dat we haar niet af en toe elders aantreffen, of ook in 't Sphagnum zelf. Bij duizenden vonden we echter de kale roodbruine kopjes met de vuil donkerviolet-geelgroene lamellen om de heipoeltjes heen. Op meer nitrophiele grond, waar een grasveldje op de hei ontstaan was, vonden we enige malen een anders uitzierende vorm, bleker van hoedkleur met meer uitgespreide en minder halfronde tot kegelvormige hoed en vrijwel zwart violette lamellen — als een *Stropharia* zonder ring! We hadden dan ook eerst deze ex. voor iets anders gehouden, tot de microscopische kenmerken ons uit de waan hielpen.

Tussen deze *Psilocybe*'s nu werd om sommige poeltjes, omgeven door kale hei, een zwartachtige *Mycena* ontdekt, vrijwel zo donker als de vochtige turf bodem zelve. Nu eens stak hij met een diepe wortel in 't veen, dan weer waren de exempl. niet beworteld. De vorm was hoogst aantrekkelijk en gevarieerd, kegel-klokvormig, halfbolrond met papil of bij grotere ex. veelal helmvormig met zeer grote stompe middenbult en smalle rand. Kleur zwartbruin of zwart, naar de rand, die gegolfd-gestreept was, lichter. Steel zeer donker zwartbruin, alleen aan de top lichter, stevig, veerkrachtig, kaal, naar verhouding breed en kort (\pm tot 3 cM.). De hele zwam bereikte een gemiddelde grootte voor *Mycena*'s, diameter tot 3 cM. Lamellen aanvankelijk licht-, later donkergrijs, vrij dik en veelal aan de achterzijde aderig verbonden. Deze karakteristieke *veen-Mycena* liet zich met Kühner (Le genre *Mycena*) determineren als *Mycena megaspora* Kauffman. De oorspronkelijk voor Noord-Amerika in 1933 beschreven soort is enige malen in het Jura-gebied aangetroffen en steeds op veenbodem (sur la tourbe complètement nue et dure) door J. Favre. Favre onderscheidt een 4- en 2-sporige vorm; onze exemplaren waren, voor zover ik dit nagegaan heb, 4-sporig. Ook de microscop-

pische kenmerken voldeden zeer goed aan de beschrijving: vrij grote sporen 10—12/7—8 μ , kleine peervormige of \pm knotsvormige cystiden met knobbeltjes en haartjes („en brosse”), die geheel in 't hymenium ingezonken zijn, zodat ze moeilijk te onderscheiden vallen. De hoedepidermis bevat draadvormige, dunne hyphen (2—2,5 μ diam.), welke over hun gehele lengte bezet zijn met talrijke uiterst fijne knobbeltjes-puntjes, enz.

Enige exemplaren zond ik aan den heer Oort, die zich met de determinatie kon verenigen.

Wordt vervolgd.

Amersfoort.

A. F. M. REYNDERS.

EEN NIEUWE AARDSTER VOOR NEDERLAND, GEASTRUM SCHAEFFERI VITT.

Het mag een merkwaardige samenloop van omstandigheden genoemd worden, dat ik thans *Geastrum Schaefferi* Vitt. als Nederlandsche soort kan vermelden, terwijl ik hem 3 jaar geleden voor ons land heb laten vervallen.

Zooals ik in Mededeelingen XXIV, 1937, p. 14—18 uiteengezet heb, behoorden alle tot dusver in Nederland als *G. Schaefferi* aangeduide exemplaren tot *Geastrum triplex* Jungh. en dit blijft ook thans het geval. In Augustus 1939 echter werden door ons medelid A. Middelhoek te Bergen (N.H.) eenige Aardsterren opgeraapt, die hij mij ter determinatie opzond en die de echte *G. Schaefferi* bleken te zijn. Ik moge hem ook op deze plaats bedanken voor zijn welwillendheid, mij zijn exemplaren voor mijn collectie af te staan.

Bij mijn onderzoek in 1937 heb ik door de medewerking van het Magyar Némzeti Múzeum te Budapest materiaal ter vergelijking ontvangen van hetgeen aldaar werd opgevat als *Geastrum rufescens* Fries = *G. Schaefferi* Vittadini en het bleek mij, dat dit een zeer bepaalde soort was, waarvan geen enkel exemplaar in de Nederlandsche collecties aanwezig was. De Hongaarsche exemplaren kwamen volkomen overeen met de afbeelding in Hollós (Die Gasteromyceten Ungarns, 1904, Taf. XI, f. 8). Van een der Hongaarsche zwammen vindt men een foto in mijn artikel hierboven genoemd, die de soort zeer goed weergeeft. Ik heb er toen reeds op gewezen, dat *G. Schaefferi* veel meer overeenkomst vertoont met *G. coronatum* Persoon (= *G. limbatum* Fries) dan met *G. triplex* en het is een ongelukkige omstandigheid, dat in vele dichotomische determineertabellen de soort naast *G. triplex* komt te staan, alleen omdat het endoperidium ongesteeld is.

Met *G. triplex* is de soort m.i. nooit te verwarren, alleen al door den geheel anderen buitenkant van het exoperidium. Bij *G. triplex* is die buitenkant altijd „schoon”, d.w.z. niet bedekt met grondsubstantie; bij *G. Schaefferi* daarentegen is de grondsubstantie hecht met den buitenkant van het exoperidium verbonden. Bovendien is de habitus anders; men zie daarvoor de foto's in Mededeelingen XXIV.

Groote overeenkomst bestaat tusschen *G. coronatum* P. en *G. Schaefferi*. Macroscopisch is het duidelijkste verschil gelegen in het ontbreken van een echten steel, zooals *coronatum* dien heeft, en in het ont-

breken van een duidelijke apophyse. Bij *G. Schaefferi* bevindt zich tusschen exoperidium en endoperidium een soort van korte, gedrongen hals, die het endoperidium schijnbaar gesteeld kan doen lijken. Ook de kleur is anders; het exoperidium van *G. Schaefferi* is roodbruin (bij gedroogd materiaal; meer vleeschrood tot lichtbruinrood bij verse zwammen) en van *G. coronatum* in hoofdzaak grijs.

Microscopisch is er een typisch verschil in de sporen, dat bij 1000-voudige vergrooting goed waar te nemen is. Hierop heeft Kits van Waveren (Mededeelingen XV, 1926, p. 125, f. 7—8) reeds zeer terecht gewezen. *G. coronatum* heeft sporen met grove wratten, minder in getal dan de fijnere wratten van *G. Schaefferi*. Het verschil is duidelijk genoeg om de preparaten op de 2 soorten te sorteeren, zonder vooraf te weten, van welke exemplaren zij vervaardigd werden.

Ik zal op deze plaats niet verder op de vondst ingaan, daar ik dit uitvoeriger in de e.v. Mededeelingen hoop te doen.

Inmiddels houd ik mij gaarne aanbevolen voor verder *Geastrum*-materiaal; men ziet, dat er nog wel eens iets geheel nieuws bij kan zijn.

Haarlem

G. L. VAN EYNDHOVEN

EEN ZÉÉR TOEVALLIGE VONDST VAN EEN ZÉÉR BIJZONDERE PADDESTOEL

Tijdens de ochtendexcursie in het Loo-park op Zondag 22 Sept. jl. stonden Schweers en ik een ogenblik onder een forse eikeboom over een pas gevonden boomzwam te bomen, toen mijn blikken een wijle afdwaalden. toevalligerwijze terecht kwamen op het stukje grond vlak vóór ons schoeisel en daar een vrij gehavende paddestoel ontwaarden, die blijkbaar al door iemand afgeplukt en, als van geen waarde beschouwd, weer weggegooid was. Het ding leek me zo op het eerste gezicht de moeite van het oprapen toch wel waard en bij het nader beschouwen kreeg ik inderdaad sterk het gevoel iets bijzonders vóór me te hebben, zonder nog precies te weten wat. Niettemin met de op dat moment niet te versterken vage herinnering, iets dergelijks al eens eerder te hebben gezien, terwijl me tegelijkertijd als spontane associatie-uiting de naam „paradoxus” in verband daarmee te binnen schoot. Met de mening, dat het wel een oud, hoogstens enigszins afwijkend exemplaar van *Tricholoma rutilans* zou zijn, de bekende purpur-gele ridderzwam, waarmee oppervlakkig bekeken werkelijk enige gelijkenis bestond, en waarvoor het mogelijk reeds aangezien was, kon ik mij dan ook niet verenigen en op mijn verzoek nam vriend Schweers het helaas beschadigde exemplaar (we konden in de omgeving verder geen enkel meer vinden) mee, om eens na te gaan, of mijn vermoeden juist was geweest.

En ziet, na enige dagen kwam zijn epistel met het bericht, dat hij de Zwam met zekerheid thuis had kunnen brengen als *Paxillus paradoxus* (Kalchbr.) Quéf. — *Phylloporus (Paxillus) rhodoxanthus* (Schw.) Bres.¹⁾

¹⁾ Enkele andere namen, waaronder deze zwam in de literatuur vermeld staat, zijn: *Flammula paradoxa*, *Paxillus Tammii*, *Phylloporus Pelletieri*.

waarvan de beschrijving in de literatuur (zie o.a. Rea, blz. 551, no 1821) tot in finesses met die van het gevonden exemplaar bleek te kloppen.

Mag ik met een korte beschrijving van deze zeldzame paddestoel, die, voor zover ik weet en heb kunnen nagaan, nog niet eerder in ons land aangetroffen is en dus al weer een aanwinst voor onze fungiflora betekent, volstaan?

De hoed, die tot een cm of 10 groot schijnt te kunnen worden, is eerst bolrond, dan gewelfd tot vlak, met veelal onregelmatig golvende rand en fijn-viltige, later ongeveer gladde opperhuid, vlezig en roodbruin, soms lichter tot geelbruin van kleur; de steel, tot ± 8 cm lang, is meestal vrijwel cilindrisch, vaak iets gekromd, fijn-vezelig en vrij stevig - gevuld en vertoont een geelachtig-rode (bovenaan doorgaans meer rood, onderaan meer geel) kleur; de plaatjes zijn prachtig goudgeel van tint, vrij dik, wijd uiteen en meer of minder aflopend, terwijl ze meestal aan de basis onderling door plooiën zijn verbonden, soms zelfs op verschillende plaatsen zodanig door dwarsschotjes tot een soort van wijde buisjes vervormd, dat het geheel enigszins de indruk van een wijdporige gaatjeszwam maakt. Het vlees van hoed en steel is wat gelig en reukeloos, terwijl de typische, lang-spoelvormige sporen, die $10\text{—}13/3\text{—}4 \mu$ meten, onder 't microscoop vrijwel kleurloos, in massa echter bruin gekleurd zijn. Als groeiplaats worden bossen en bosranden, zowel van loof- als van naaldhout vermeld.

Uit de beschrijving en uit de afbeeldingen (zie Ricken taf. 28, no 1 = matig, en Cooke, vol. VI, pl. 884 = goed) blijkt inderdaad, dat het mogelijk is, deze soort voor een wat abnormale *Tricholoma rutilans* te houden, maar vooral de aflopende, min of meer anastomoserende plaatjes en het groeien op de grond, bovendien het bij nadere beschouwing toch wel geheel andere aspect van hoed en steel, doen al spoedig iets geheel anders vermoeden, waarbij dan tenslotte de microscopische kenmerken zo nodig de doorslag kunnen geven.

Zo is het dan aan een gelukkig toeval te danken geweest, dat de Loo-excursie nog een zéér bijzondere vondst heeft opgeleverd, een niet alleen zeldzame, maar vooral ook merkwaardige paddestoel, die, hoewel tot de plaatjeszwammen gerekend, een overgang tot de buisjeszwammen, met name tot de boleten (interessant zijn de typische boleten-sporen) vormt en dan ook niet ten onrechte de nieuwe geslachtsnaam *Phylloporus* heeft gekregen.

Ik herinner mij nu — en daardoor kwam ze me natuurlijk bekend voor — één exemplaar van deze zwam 4 jaar geleden aan een bosrijke berghelling boven Todtnau in het Schwarzwald gevonden te hebben en ze daar ook als *Paxillus paradoxus* te hebben gedetermineerd.

Het is wel de moeite waard, in onze bossen eens op het eventueel voorkomen van deze gaatjes-plaatjeszwam te letten; misschien duikt ze nog wel eens ergens op. Dan graag even bericht natuurlijk!

DE VEYE.

PADDESTOELEN-RIJKDOM IN ONS TWENTHE

Fietsende van Goor naar Markelo, al moeizaam trappende den Herikerberg op met z'n belvedere van waaraf men de heerlijkste vergezichten krijgt te genieten, zie je al dat je in een waar fungilandje terecht komt. Links van de weg staan statig trotsche *Parasolzwammen* in groepen alsof ze gepoot zijn, Cantharellen als gezaaid nooden de mycophagen tot plukken, waartusschen gemoedelijk dikke, rondbollige *Boleten* in vele soorten.

En doolende door dit prachtige heuvelachtige land, door heide en groene dennenbosschen, staat men te kijken van de wonderlijke vormenrijkdom en kleurenweelde, die de paddestoelen ons schenken. *Lactarius* in vele soorten, *Russula's* waar je geen raad mee weet, *Tricholoma's* al niet minder en *Phallus* op een afstand al waar te nemen.

Zwaar beladen braamstruiken nooden tot plukken en doen ons goed na een klimpartijtje. Schitterend is hier alweer het vergezicht, diep in het dal liggen de boerderijtjes, half verscholen onder het loof der boomen. Korenschoven staan keurig in 't gelid te wachten om binnen gehaald te worden. Ons fietspad, dat ons naar Rijssen zal voeren, ligt van bovenaf geheel zichtbaar voor ons, dwars door de paarse heide heen. Diepe karresporen naast ons fietspad en bloeiende toortsen langs den weg. Een door een heidebrand verkoold dennenbosch levert ons een zeer bijzondere *Ascomyceet*, onder zwartverbrande *Pinus* vinden we kringvormig op den grond een „omgekeerde” *Peziza* en wel *Rhizina inflata*. Want in plaats van met opstaande randen min of meer een beker vormend, juist andersom een onregelmatig bol vruchtlichaam met witte randen, welke op den bodem gedrukt liggen. Het blijkt ook microscopisch een bijzonder ding te zijn. Op een vochtiger gedeelte tusschen de bloeiende heide staan vurig oranjerode *Hygrocybe conicus* met hier en daar exemplaren geheel of gedeeltelijk in de rouw.

Langs de schitterend gelegen volks-hoogeschool, waarnaast voor de bemesting gezaaide gele Lupinen als een kleurvlak ons oog bekoren, komen we door een open heideveld met berken en dennenbosschen in een voor geologen interessant terrein met zandgraverijen en zwerfblokken. Hierna krijgen we een golvend stuk met diepe, prachtig begroeiende kuilen, paars van de heide en geflankeerd door grillige, hooge *Juniperus* struiken. We komen in het Schwarzwald van Rijssen, een prachtterrein met nog vele verrassingen.

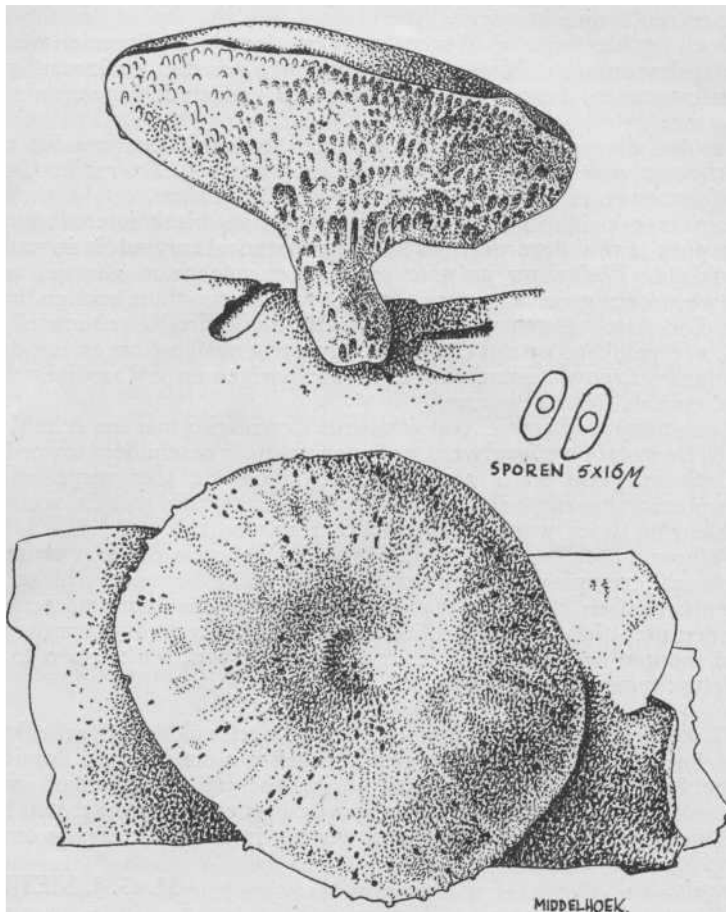
Het lang niet algemeen voorkomende Stofzaad (*Monotropia hypopitys*) staat hier met z'n rechtopstaande vruchttakjes als gezaaid in zoo'n ongekende massa, dat men aanvankelijk er aan twijfelt wel juist te zien.

En dan die overvloed van paddestoelen! Prachtige groepen van *Coprinus comatus* in alle stadia. *Gomphidius glutinosus* slijmerig als een koeienmuil, doch prachtig van vorm en de niet minder fraaie maar drogere *Gomphidius viscidus*. Het spreekt wel haast vanzelf dat tusschen de vele *Boletus bovinus* onze derde Spijkerzwam, *Gomphidius roseus*, in evenzoovele exemplaren langs ons pad groeit. *Mutinus caninus* steekt onbeschaamd boven het gras uit. *Helvella elastica* vraagt onze volle belangstelling. Een prachtig bruine, vezelachtige Ridderzwam blijkt *Tricholoma vaccinum* te zijn. Moeilijk te determineren *Russula's* en eveneens lastige *Cortinari*-soorten vinden we er in massa's. Gave

exemplaren van *Lepiota cristata*, *Clitopilus prunulus*, *Clitocybe suaveolens* vragen onze aandacht en stellen ons reukorgaan op de proef. Buitengewoon groot is het aantal der *Boleten*, verdeeld over 6 soorten. Eenige slijmzwamssoorten even wonderlijk en raadselachtig als lastig om in plasmodium-vorm mede te nemen.

We vinden hier een uitgestrekt gebied nog nooit mycologisch onderzocht, boeiend door wat er groeit en bloeit en bekorend door de heerlijke ligging.

Maar dan bezitten we in Twenthe nog een uitgestrekt gebied zoals het Twickelerbosch bij Delden, door vele mycologen betreden en bestudeerd, doch dat ons steeds weer nieuwe verrassingen biedt. Middel-

Tekening
Middelhoek.
Polyporus arcularius.

hoek en mijn persoontje vonden althans gedurende ongeveer 2 uur zoeken in Oct. '39 een week na onze Winterswijksche excursie's niet minder dan 12 *Mycena*-soorten. Als schoonste noem ik in de eerste plaats *Mycena adonis*, welke we vonden half verscholen tusschen het gras, van vuurrood tot oranje, een prachtig zwammetje!

Eventjes verder *M. rorida*, een witachtige met slijmerige steel en eveneens op bladeren groeiend *M. fagorum* in een uitbundige massa zooals wij dat hier steeds gewend zijn. Eigenaardig van deze zwam is z'n groeien op beukebladeren met een gekromde steel. De aardige teer getinte, lila *M. pura* met eenige witte variëteiten daarvan, de meer bekende *M. galericulata* in massa's. De minder algemeen voorkomende *M. luteo-alba* en de sterk geurende *amoniaca* werden genoteerd evenals *M. galopus* in witte en zwarte exemplaren, benevens *sanguinolenta*, de bleekgele *flavo-alba* en een bruine *avenacea*.

Doch het bleef niet bij *Mycena*'s, op een dennenkegel vonden we het Oorlepelzwammetje *Pleurodon auriscalpium*, een der merkwaardigste stekelzwammen, die ons bijna al de zoeven genoemde *Mycena*'s deed vergeten.

En dan die prachtige Ridderzwammen, achter elkaar vonden we: *Tricholoma equestre*, *Tr. terreum*, *Tr. portentosum*, *Tr. rutilans*, *Tr. conglobatum* en in uitbundige hoeveelheden *Tr. nudum*.

Een zeer klein dingetje op konijnenkrentjes bleek later *Psilocybe coprophila* te zijn, deze werd als kostbaar materiaal zorgvuldig in watten gewikkeld. *Thelephora palmata* met een onaangenaam geurtje, vonden we meteen groenachtig spec., welke we niet zoo thuis konden brengen. Een prachtig genaveld teer dingetje bleek *Eccilia grisiorubella* te zijn, veel gelijkend op een *Omphalia*. *Entoloma rhodopolium* en een donkerblauwe *Leptonia serrulata*, beide rosesporigen en vrij aardige vondsten, evenals *Nolanea pascua*.

Een schitterend oranje rood gekleurde *Cortinarius* met een schubbig hoed, *Dermocybe orellana*, werd mede genomen om geschilderd te worden. Onze aandacht werd verder gevraagd voor de zeer vergankelijke *Coprinus lagopus* en de sierlijke klokjes van *Psathyrella gracilis*, waarvan de kleur bij droog worden zoo prachtig rose wordt.

Polyporus arcularius op een doode twijg bezorgde ons een sensatie, zoo'n gaaf exemplaar met een prachtige gaatjeshoed op steel hadden we nog nooit gezien, het kon niet anders of hij moest mee om geteekend te worden met bijgaande afbeelding als resultaat. Als aardige vondst van dien morgen noem ik nog *Otidea onotica*, de zgn. varkensoortjes en *Boletus cavipes*, de holvoetboleet.

U begrijpt, dat zoo'n ochtend in het bosch een voldoening schenkt en men het zeker niet betreurt in deze uithoek van ons land z'n domicilie te hebben. Onze wensch is slechts dit rijke paddestoelenland meer onder de aandacht van alle mycologen te brengen, zeer zeker zou heel veel belangrijk materiaal gevonden worden in een schitterende omgeving.

Hengelo.

M. G. J. MEIJER.

DE HOORN-VAN-OVERVLOED BIJ GIETEN

Met de hoorn-van-overflow in de omgeving van Gieten (zie Fungus Oct. '37) gaat het uitstekend! De destijds gekoesterde vrees, dat de groeiplaats door kappen van het eikenhout wel eens verloren zou kunnen gaan, is gelukkig ongegrond gebleken en ook in ander opzicht is het behoud van deze vermoedelijk rijkste vindplaats in ons land, gewaarborgd, want het gehele terrein is onder de veilige hoede van de vereniging „het Drentse Landschap" gekomen. Mooier kon het dus al niet!

De zwam zelf komt elk jaar weer in groten getale tevoorschijn. Op de ene plek tel ik gemiddeld een 200-tal forse, volwassen exemplaren en nog vele kleintjes, op een andere plek, een 50 m daar vandaan, ongeveer 30 stuks. En zowaar vond ik ongeveer 20 m van de eerstgenoemde plek verwijderd dit jaar nog een derde groeiplaats, waar ik ± 70 stuks noteren kon!

Een kostelijk mycologisch natuurmonumentje, dit betrekkelijk kleine en lage eikebos met zijn dikke humuslaag op keileembodem, want behalve een overflow van *Craterellus cornucopioides* levert het ook elk jaar weer *Mycena adonis*, *Entoloma nitidum*, *Rosites caperatus* (dit jaar waren er enkele spierwitte exemplaren onder), *Myxaciium delibutum*, *Hydnum repandum*, *Craterellus sinuosus*, *Cordyceps capitata* en andere mooie dingen op. Wie in het najaar mijn kant eens uitkomt, wil ik dit terrein graag laten zien!

DE VEYE.

PADDESTOELENSPEL

Ons mede-lid, de N.V. *De Nederlandsche Spaarkas* te Amsterdam, deelt ons mede, dat ieder mycoloog ook gedurende de lange en donkere najaars- en winteravonden zich met zijn liefhebberij kan bezighouden, aangezien zij op schriftelijke aanvraag gratis aan de leden onzer Vereeniging het door haar uitgegeven Paddestoelenspel verstrekt. Dit is een soort ganzenbordspel, ontworpen door Mej. Cath. Cool, destijds conservatrice der Ned. Mycologische Vereeniging, waarop natuurgetrouw tal van fungi zijn afgebeeld. Spelenderwijs kunnen zoo de verschillende soorten van schadelijke en onschadelijke paddestoelen in de herinnering gebracht worden — waarlijk een even leerzame als gezellige tijdspasseering.

Aanvragen om dit spel kunnen gericht worden tot de N.V. *De Nederlandsche Spaarkas*, Rokin 92-94-96, Amsterdam-C.

HET BESTUUR DER NED. MYCOL. VERENIGING

T. A. C. Schoevers, *Voorzitter*, Nassauweg 28, Wageningen.

Ir A. C. S. Schweers, *Onder-voorzitter*, v. Oldenbarneveltstr. 40, Nijmegen.

Mej. J. P. S. Smit, *Secretaresse*, Wanningsstr. 13, Amsterdam-Z.

J. R. Müller, *Penningmeester*, Molenlaan 3, Heemstede (let op het *nieuwe adres!*).

Postrekening 90902 op naam van: Penningmeester N.M.V.

Dr H. A. A. van der Lek, *Bibliothecaris*, Zoomweg 10, Wageningen.

DRINGEND VERZOEK VAN DEN PENNINGMEESTER

Den leden wordt vriendelijk verzocht, hun contributie voor het jaar 1940/41 *zo spoedig mogelijk, maar in ieder geval vóór 1 Jan.* a.s. over te maken op de postrekening van den penningmeester der N.M.V., no 90902 (*zonder vermelding van de naam!*) of per postwissel (*met vermelding van de naam, J. R. Müller, Molenlaan 3, Heemstede*). Na genoemde datum zal per postkwitantie (+ onkosten) over het verschuldigde bedrag worden beschikt.

AAN DE LEDEN, DIE NA JULI 1938 LID GEWORDEN ZIJN

Mochten er onder bovenbedoelde leden zijn, die nog niet het boekwerkje „Paddestoelen in woord en beeld” door G. D. Swanenburg de Veye, dat voor hen als premie beschikbaar gesteld, maar tijdelijk uitverkocht was, ontvangen hebben, dan gelieven zij zich daarvoor te wenden tot den penningmeester voornoemd.

NIEUWE LEDEN

J. Baas, Sinthenstr. 15, Deventer.

F. I. Brouwer, Poorthofweg 13, Haren (Gr.).

Mevr. A. Hoogcarspel-Folkersma, „de Hanekam”, Driewegenweg, Putten (Geld.).

Dr F. A. Menalda, Vondellaan 22, Aerdenhout.

Mevr. L. J. Verver, Nassau Odijkstr. 47, Den Haag.

J. Vinkenborg, Duivelandsestr. 69, Scheveningen.

Student-lid:

Mej. N. Neyzen, Anna v. Buurenstr. 35, Den Haag.

K. van Rijn, Schiestr. 5, Den Haag.

Huisgenoot-lid:

Mevr. L. W. Huysman-Stroeve, Duchattelstr. 5, Den Haag.

VAN DEN REDACTEUR

Daar ik op het vastgestelde tijdstip nog niet over voldoende copy beschikte, moest dit nummer iets later verschijnen dan de bedoeling was. Het is gelukkig nog van behoorlijk formaat geworden en ik ben de inzenders dan ook erkentelijk voor hun medewerking. Hoewel ik al enkele bijdragen voor het volgende nummer heb kunnen reserveren, behoeft deze voorraad dringend aanvulling en daarom zie ik gaarne vóór 15 December a.s. nieuwe copy tegemoet.

DE VEYE

INHOUD

Jaarverslag 1939—'40.	1
Verslag van de ledenvergadering te Apeldoorn	1
Met de N.M.V. op excursie in de omstreken van Apeldoorn	2
Vondsten in het verkoalde veen, door A. C. S. Schweers	5
Enige aardige vondsten in Drente, door A. F. M. Reynders	7
Een nieuwe aardster voor Nederland, door G. L. van Eyndhoven	11
Een zéér toevallige vondst van een zéér bijzondere paddestoel, door de Veye	12
Paddestoelenrijkdom in ons Twente, door M. G. J. Meijer	14
De hoorn-van-overflow bij Gieten, door de Veye	17
Paddestoelenspel	17
Bestuursmededelingen	18